

FESTA



ABANS DE LLEGIR UN LLIBRE

Sobre la taula clos al davant meu
un llibre hi fine qual text m'es ignorat;
com el de tots els llibres es el seu
un misteri anguniós i al ensemps grat.

Al intent de llegi'l, dolça gaubança
de contempla'l detura mon dalit
i l'ànima irueix de l'esperança
de sentir un plaer indefinit...

Al fi, allargant les mans, el llibre prene
a desvela'l misteri disposat
i, amb una emoció que no comprene,
al girar la coberta el cor me bat.

Es que vaig a coneixe'ls pensaments
i l'esperit subtil d'aquest autor
que, amb el seu llibre que donà a les gents,
els hi donà també tot el seu cor.

PRANCESC GARCÍA LÓPEZ.

COMPTE CORRENT

I

Cap al tard, quant el sol s'amaga, la plassa de l'estació romàn en una calma encantadora. Les acacies, les indispensables acacies de les estacions espanyoles, cimbren amb recança ses branques i fulles malaltisses. Les blanques parets de l'estació encara despedeixen el baf de xafogor que reben durant el dia a sol batent; molta pols: l'ambient es de xardor insoportable i els homes i les coses viuen en el més penetrant dels ensopiments.

Per un dels carrers que condueixen a l'estació, puja una colla de senyors de la colonia, amb aquest mateix ensopiment prò multiplicat per cinc. Cansats ja del interminable sobretaula, de les mosques i de la calor de sos menjadors, han sortit al carrer per a conversar amb les relacions. Les noies fan bracet en llarga filera i, tot pujant calmosament el carrer, esclaten en llargues rialles, prò tan inconscientment, que revelen que riuen per a matar el fastic; segueixen les mamàs que, com sempre, es queixen de la puja de les subsistències i es condolen perquè la guerra no els ha permès passar l'estiu a França, sobretot donya Francisca, que explica que cada any anaven a Bagnères de Luchón, prò que aquest istiu davant tal impossibilitat el metge els ha recomanat que prenguin banys d'assiento; tanquen la marxa els papàs que, tot acabant el puro d'havent dinat, discuteixen els efectes de l'ofensiva al·liada i rumbeijen el *jarbo* amb ses panxes semiesferoidals, tot aixugant-se la sucra que'ls raija cara avall, com dipòsits d'aigua viva.

Ja son a l'estació, es troven amb altres colles, del mateix patró que ells, i tots plegats passeijen acera amunt i avall, esperant el tren de Barcelona. Alguns elegants flirteijen a les noies, ara caminant, ara parant-se, adoptant totes les posicions de les revistes de l'última setmana. Van arribant famílies i a poca estona allò es un formiguer.

—Tú, ja has vist a la Guardiola, quin vestit eh?

—Si noia, que ridícol, sembla de sa mare. Qui son aquelles de les sombrilles marrón?

—Pots contar, les elegantes de cân Giménez, que sempre les porten diferentes perquè son un saldo de fàbrica. Mira ara ve donya Rosa amb les quatre noies, pobre dòna, no les pot *encaiivar* de cap manera.

—No deien que la gran?...

—Cà, dòna. Li va fer com tots els altres, que crec que ja n'ha tingut vuit o nou.

La senyora Rosa, amb dugues polles a cada costat, entra a augmentar la concorrencia, aquest formiguer que està esperant, baix tots sentits. La senyora Rosa es troba en circumstancies que mereixen article apart. El seu marit, al que està esperant, té el negoci a Barcelona, ni gran ni petit, sols per a anar tirant: tenen quatre noies avençades (la Maria ja'n té vintinou) que constitueixen el gran problema: son quatre, han de presentar-se com cal, les nenes no poden fer pás certes feines i han de tenir minyona; tenen de variar de vestits, mal sigui girant los del revès; a cada temporada ombrel·les noves (al menys la tela), sabates *dernier cri*, essències fines, etc., tot plegat un gasto insostenible. Per altre part, si no aguanten la situació es veuràn obligades a retirar-se a viure a un recó modestament i que, per lo tant, no tindran probabilitats de pescar *algo*: ja'ls ha sortit algún partit per xò, prò al sapiguer la *sensdinerilis* galopant que atravesa la familia busquen qualsevol pretext per a escorrer el bulto. Avui, com sempre, ja son a l'estació a esperar el papà, tot pregant a Deu perquè porti algún miracle en el tren de Barcelona.

Al sentir el xiulet de la màquina, tothom s'empeny davant el barri de sortida. El monstre de ferro arriba fogosament i els vagons grinyolen,

donant a compendrer que s'ha apujat l'oli. Al obrir la porta, els *esperantistes* es divideixen en dos colles, deixant al mig un pas per a els que arriben. Ja surten; donya Rosa està suant per a posar les noies a primera fila i de tant en tant les toca del colço per a que s'adelantin més; comensen a passar el recader, dos civils, un carabiner, el noi d'en Tati, pausa. El senyor Josep, tacat com sempre, don Enric, plegant el *Brusi*; els nois del senyor Serra, tan esquers; don Francisco, el senyor Manel, don Conrado, que s'ha tret la barba; el senyor Emili, etc., els de cada dissapte; ep, no que avui hi ha novetat: d'un cotxe de primera baixa un senyor rós que dona les maletes a un moço. Què un senyor!... un jove es! Al passar pel mig reb una serie de mirades curioses, fetes no obstant amb certa indiferencia com volguent dir: A mi plim!... però.. Entesos?

II

—Tú, diu que aquell jove de casa donya Quima està embolicat amb les de donya Rosa? Vols dir que bada tan?

—Si, noia, si, ja ho crec; no'ls veus cada dia fent broma a la platja? air les retratava; en el passeig del vespre sembla que no més estigui per elles; a missa sempre xiu, xiu; vaija que'm sembla que ja'l tenen; malaguanyat per aquells femens.

Aquesta es la conversa de tot el poble i, efectivament, donya Rosa ja creu tenir el problema resolt: guapo, distingit i sobre tot, cent mil duros de dot i propietats, diuen la gent. ¡Senyor! Si donya Quima no fos tan esquiva ja hauria entrat a fondo en l'assumpte, prò la senyora Rosa comprèn que les qüestions d'aquesta mena requereixen anar amb peus de plom.

Prò avui no poguent resistir la curiositat, al anar a plassa ha trobat la minyona de casa donya Quima i *sens volguer* li ha sortit a parlar del jove convidat.

—Es molt simpàtic aquell jove, que hi estarà dies aquí, encara?

—No, demà marxa, prò la setmana entrant tornarà.

—Ah, vaja!

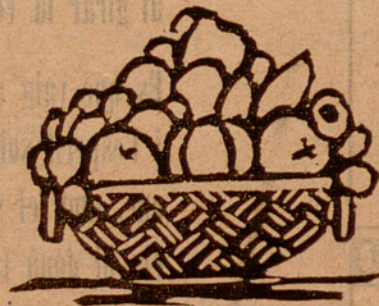
—Si, diu que l'hi ha agradat tan el clima, que vol fer venir la senyora i els nens.

—¡.....!

La senyora Rosa quasi no ha pogut contestar; seguidament s'ha despedit i ha marxat corrents cap a casa a contar el fracàs, mig plorant de rabia.

El càs serà tot lo xocant que vostès vulguin, prò, en el fons, no deixa de tenir mitja tinta tràgica per la desgraciada senyora, la desilusionada mare que's mira compasivament a les noies, volguent-les-hi dir: *Suma y sigue!*

JOAN MESTRE RIAL.



HORTOLANES

III

SOPAR A LA FRESCA

Pareu la taula a fòra
 dessota del parral:
 sopà amb aquesta fresca
 ens té d'ésser més grat,
 Una galleda d'aigua
 vés a posar, Noi Gran,
 i posa-hi la porrona
 de vi plena fins dalt,
 que si és fresc el xaretlo,
 que més pots desitjar?
 Si el vi es el millor nèctar
 que el cel ens ha donat!
 Amaneix l'escarola...
 més blanca no n'hi ha!
 i és tendre com poncella
 que en flor vol esclatar.
 I per si ens arraplega
 la fosca tot sopant,
 dessota de la parra
 pots penjar un fanal.
 Au, tot-hom cap a taula,
 que és hora de menjar...
 que passí la vianda...
 feu's-he cada ú la part,
 i aquell que tip no's trobi,
 que'n prengui un altre plat.
 Mariona, així que estiguis
 acostat'm l'enciam,
 que l'hi trobat tan tendre
 que en vui un altre plat.
 Doneu-me la porrona...
 quin trago hi va a petar!
 El sopar aquí fòra,
 veieu com a tots plau?
 Les aus des de l'arbreda,
 sentiú com van cantant,
 perquè nostra companya,
 joiosos els complau?
 Les aures de muntanya,
 al veure'ns a sopar,
 embaumador murmuri
 ens deixen, tot passant.

El rei envejaria,
 avui, nostre sopar!

CANDOR SALAMÉ.

ANIMES QUE TORNEN

Una lleu malaltia m'havia portat a n'aquella casa que primer fou palau, després convent i actualment mostraba orgullosa, unes grans lletres pintades de purpurina que deien: *Hotel-Balneari*.

Tots els istils, el bon gust i el xacavà es trobaven barrejats de tal manera, que moltes voltes es veia un finestral gòtic al costat d'un de plate-resc tapats els dos per una verda i antipàtica persiana; amb tot i això la silueta conservava

ses línies d'una virginitat assombrosa, els merlets i atalaies constituïen els florons d'aquella corona que quant la dauraba el sol, semblava atapada de topacis i safirs.

Cada dia contemplava aquest espectacle des de un rústic banc sombreijat per un espès sàlzer, romàntic dossier de fermoses castellanés i místiques monjes; les meves mans sostenien un llibre, exquisit nèctar que al paladejar-lo en aquell lloc semblava que visqués les escenes sentimentals de «Sonata de Tardor».

El sol ponent abandonaba entre el verd dels arbres venerables, un reflexe daurat; els cedres xiprés contaban els anys del palau; el jardí lenta una porta arquejada, i sobre la cornisa quatre escuts, amb les armes de quatre nissagues diferents...

—Senyoreta...

—Perdoni'm que l'hagi estorbat; ja m'en vaig desseguit.

—Crec que l'únic que te l'obligació d'anar-se'n...

—Me quedo amb la sola condició de que vostè continuarà la lectura fent cas omís de la meua presència.

La veritat, encare que hagués volgut continuar la conversació m'haguera sigut impossible; la sensació era massa forta per a no sentir-me coïbit davant d'aquella figura habillada amb un traje que si no fos per l'escot, més tenia de monacal que de gala mundana; el coll d'elenica estatua, el rostre ovalat d'una harmonia de línies sorprenent, una boca com la rosada flor d'ametller i uns ulls senzillament hermosos, enmarcats per uns cercles violats que reflexaben més que un còs malalt, una ànima protagonista d'humana tragedia.

Els meus ulls inquietos, tan prompte se posaven en el llibre, com en aquella dòna eixida de les «Memories del Marqués de Bradomin».

... Conxa abaixà ses parpelles. ¡Que n'estaba de groga! La meua gorja se sentia oprimida per l'angoixa. Ella obri els ulls dolsament i tornà a mirar-me amb aquella mirada muda que semblava perdre's en la melangia de l'amor i de la Parca que ja l'envoltava... La seva boca, una rosa descolorida, tremolava. Va tancar de nou els ulls mentres somreia, la marcida flor, com si volgués guardar en son pensament una visió estimada.

La Concha l'avivaba remor nt les soques i estelles amb els molls de bronzo; la flama al eixir i aixecar-se posava en la blancura eucarística de son front, rosat reflexe com el sol en les antigues estàtues esculpides en marbre de Pharos.

No vaig poguer més; com obeint a una forsa misteriosa integrada per l'ambient i les paraules d'un geni, amb temor, amb el respecte que'ns causen les imatges sagrades vaig preguntar-li:

—Deu tenir un nom molt bonic vostè?

I desfullant entre els seus llavis un amarg somriure va contestar-me amb una veu més harmònica encare que ses línies de Tassagra:

—Me dic Conxa.

En mig del brancatge reflaven dos merlots enjogassats. Un raig de sol atravessaba aquella cortina d'estretes fulles besant els peus de la nova encarnació de l'aimada del lletj, catacolic i sentimental Xavier de Bendanya.

VICTOR D'AMOC.

ROMANSO VELL

Sainet líric, curt i trist en un acte i sense cuadros, per esser representat en qualsevulga teatre de la Natura en un dia que no plogui.

REPARTIMENT

UN PENDÓ AMB QUATRE NINOTS MAL PINTATS.

UN CEGO QUE NO HI VEU N. N.

UNA GUITARRA QUE SONA.

UN NOI QUE PARLA POC P. P.

UN GÓS QUE NO DIU RÉS.

HOMES, DÒNES, XICS I GRANS. MILITARS DE POCA GRADUACIÓ I CRIATURES DE BOLQUÉS.

LLOC DE L'ACCIÓ

A les afores del mercat del Pervindre (a) El Ninot, a les vuit del matí d'un dia nubulós

Època segona de la crema dels convents.

ANY 1909

ESCENA PRIMERA i ULTIMA

(El cego apareix rascant la guitarra, ensemps que cantarà amb forta veu els versos del argument de l'obra. El noi, amb una mà aguantarà un pendó i un plec de romansos de un color groc pujat i amb l'altre una llesca de pa amb dugues figues aixafades, que's menjarà amb molta gana. El gosset, més pelut que un rús sense afeitar, restarà dormint sense somniar alt, i caragolat com una ensaimada Mallorquina, als peus del cego. Faràn rotllo al entorn d'aquest grupo interessant, dugues criades de tres duros, una ninyera de sis pessetes, un coix sense croses, una vella espavilada, cinc mainades de tots calibres, un cabo de cuota i tres sorges del monton. Aquest públic solament riurà una vegada durant la representació del sainet.)

LA GUITARRA

Zimzim, zibizibizim, zibizibizim...

EL CEGO

Filles que teniu mares no passeu avui de llarc sens parar-vos a escoltar aquesta historia esgarrifosa de una noia de catorce anys.

LA GUITARRA

Zimzim, zibizibizim, zibizibizim...

EL CEGO

Encare que sembli mentida, aquí podreu veurer com una mare sense entranyes, tant sols per ferse amb uns quants bitllets de banc se va vendre la seva filla a un jove poc escrupulós.

LA GUITARRA

Zimzim, zibizibizim, zibizibizim...

EL CEGO

La mare, si mare se li pot dir, era una de aquestes dònnes com n'hi han moltes, que més s'estimen un duro a la butxaca que una pota de gallina a l'olla o sino ja veuràn lo que diu la historia d'aquest repugnant fet.

(Cantant.) *Fijarse oyentes mios en Urgei lo que pasó el castigo a una infame que a su hija vendió.*

Vajint escoltant que això tant sols es el comensament.

(Cantant.) *La madre con remordimiento el castigo ha de esperar experiencia hijas mias con pena voy a explicar.*

LA GUITARRA

Zimzim, zibizibizim, zibizibizim...

EL CEGO

Are vé lo grós.

(Cantant.) *Una cartera con billetes de un monstruo recibí y en cambio de la moneda a su bella hija entregó.*

¿Que'ls hi sembla?... ¿Volen trobar un altre mare amb un fetge més grós que aquesta mala donota?

LA GUITARRA

Zimzim, zibizibizim, zibizibizim...

EL CEGO

La noia avergonyida se và posar malalta tot seguit, com podran veurer si escolten amb atenció.

(Cantant.) *Y agonizando la niña estas palabras habló, por qué me vendistes madre en que te he ofendido yo.*

i aquesta amb la pell més groixuda que la de la esquena de un burro de terraire, li contestà com volguent treures el mort de sobre.

FESTA

(Cantant.) *Tu tia Rosaura, fué la causa
de esta desgracia fatal,
muchas desgracias provienen
de la mujer infernal.*
Ja ho veieu, filles, com el mal es aviat près.

LA GUITARRA

Zimzim, zibibizim, zibizibizim...

EL CEGO

I després no té remei.

LA GUITARRA

Zimzim, zibizibizim, zibizibizim...

EL CEGO

(Cantant.) *Tomaron declaraciones,
todo ello ha confesado
toda su vida a galeras
a la madre han condenado.*

¿Que tal?... No s'ho esperaven vostès que això acabés tant malament, però no hi ha més; qui la farà pagar.

(Cantant.) *Yo dinero no os daré
consejos os puedo dar
quien mal anda, mal acaba
y a muchos haré llorar.
Yo lo esplico y lo canto
tengo triste el corazón,
esto no es de la Roquel
dá experiencia y compasión.*

Filles que teniu mares, no dormiu amb els ulls tancats, llegiu sempre aquesta historia i veureu que mai heu de badar o sino *catacluc!*... granot, ficat al cove.

EL PÚBLIC

(Rient.) Ji, ji, ji ji ji...

LA GUITARRA

Zimzim, zibizibizim, zibizibizim...

EL CEGO

(Al noi.) Noi, quants n'has venut?

EL NOI

(Tot aixugantse els llavis encare bruts de figa.) Cap.

EL CEGO

(Amb estranyesa.) ¿Ni un?

EL NOI

Es que plou.

EL CEGO

(Aixecant el cap com volguent mirar enlaire però no veurà res.) Vet-aquí lo que te no veure hi gens.

EL NOI

(Amb impaciència al cego.) ¿Que voleu fer?

EL CEGO

(Contrariat.) Plegar el ram i anar a un altre lloc que siguin més burros que aquí, puix per lo que's veu, en aquets encontorns tothom sap aquesta historia.

(El cego ficarà la guitarra a dins d'una funda de baieta verda, que haurà portat penjada al bràs durant la representació de l'obra, El xicot plegarà el pendó i el gos aixecant-se s'estirarà de potes ensemps que farà un llarc badall, com volguent dir: *¡Are que estava tant bé!*)

**Es clou la cortina (si es que n'hi ha)
i s'acaba el sainet.**

Santiago Roy

Cançons d'ausència

Visió de cap-vespre

D'allà'l Bose de Bolonia al llac grandivol,
i a l'hora de la posta silenciosa
assegut i mirant l'aigua calmosa
cor-pres de goig, jo hi romangué pensivol.

I com atret per un somni infantivol
a l'avenç de la nit misteriosa,
i quan s'havia estesa imperiosa
la Via-lactia en el gran cel altivol,

mirant en l'aigua el bell reflecte d'ella,
tot jo impregnat d'encís, oh maravella,
vegi com lentament, del fons surtia

nombrós estol de fades joganeres
que hermosament dançaven rialleres
entorn la bella imatge de l'aimia.

J. PONS i MARTORELL.

Paris, 1916.

*
*
*

¡Oh les curtes hores les del jorn morent
plenes de dolcesa!
són com és la mare qui, amorosament,
són tendre infant besa.

Plau-me en vostra falda el descans gaudí,
mentre somrient,
me bressen serenes cantant-me un destí
com d'or resplendent.

Son amorosides: me porteu al front,
no la nit feresta, la claror del jorn
plé de llum i baumes;
me pinteu la vida per la part d'Orient,
sens punxes; tot paumes.

Jo os beneesc hores les del jorn morent
de vida serenes.
que'm mostrèu la vida, sens lo seu ponent,
com un hort de pomes de color rogent
que no té carenes.

Bé massa'l destí me l'enfosquirà
amb mà joguïnosa fent-hi haver demà.

PERE MONTFORT.

Ingènua!

I

...i altre vegada, les llàgrimes humitejaren sos ulls de verge enamorada.

Berta, l'hermosa Berta plorava. Per què?

Feia ja temps que la Berta, angelical criatura de 18 anys, estimava; i estimava amb tota la força d'una dona gran.

L'home a qui ella estimava, en Robert, ni tant sols ho sabia. Com podia endevinar-ho, ell, l'home aficionat al «flirteig»? I a més la Berta tant jove, tant noia, no oferia els atractius d'unes relacions estil mondà... de gran mon com acostumava tenir en Robert.

Quantes vegades, la Berta havia sorprès en son estimat qualques accions que deien ben palesament les aficions d'aquell home. I al veure'l aixís en les «Soires» on solien assistir, quina gelosia més fonda sentia!

Certament, era desgraciada. Tant dissortada com hermosa. Sa cara, era verament d'un àngel d'ulls transparents,—oh els seus ulls!—Semblava impossible que en un conjunt armònic de tanta candorositat hi poquessin existir uns ulls com aquells, somniosos, mig extraviats, i més que rès—oh contrast!—el seu voltant, constantment groguenc, mig verd, on s'hi endevinava—qui sab?—potser l'insomni? Però cà! Si era tant jove!...

Hermosura, riqueses, feien pensar amb la felicitat, i ella n'obstant era infeliç...

Havia arribat a tenir el convenciment de que era despreciada de tots. Fins en les cerimonioses salutacions que li dirigien dames i caballers, que en els grans salons la veien, li semblava veure-hi quelcom aixís com un sentiment de caritat, de plàstima; com una mena d'almoïna espiritual... Per què? La Berta no's recordava que ella encare que noia, era rica...

II

—Avui s'ha casat la marquesa X.—deia un personatge en mig d'un rotllo de caballers.—Els sens salons han estat esplèndits... Que me'n dius Robert?—afegí dirigint-se an aquest.

—Que vols que't digui—respongué en Robert—la trovo molt vella.

—En Robert diu que la marquesa X es vella!—crià un altre.

—Es clar! Quan la guinéu no'n pot haver diu que son verdes—obgectà un arribat de poc, provocant amb l'acudit una riallada general.

En Robert sense inmutarse respongué:

—Errada amic meu, ja sabs que sempre he tingut preferència per a les joves...

—Doncs ningú ho diria!—repren un senyor d'edat avançada. I posà en les paraules tanta malícia que s'hauria pogut creure que sabia o endevinava quelcom de lo que feia sofrir a la Berta.

En Robert aleshores volgué que la conversa no personalitzés tant, però no s'escapà de que un dels concurrents li preguntés.

—Doncs si tant li agraden les joves, perquè no'n cerca una d'una vegada?

—Això—digné el d'edat avançada. No'n manquen pas, i per cert ben hermoses.

—La Pons, la Guillém, la Berta... on es la Berta? Alça home, animis, que es hermosa i...

—La Berta?—preguntà en Robert com per a dir quelcom.

—Sí...

—Es massa ingènua!

I la Berta era allà, darrera un cortinatge sentint la conversa, sempre interessant, de son estimat.

III

Ah el seu estimat Robert! No volia ingenuitat! I aquesta paraula fou per a ella una revelació. Començà a pensar perquè la creia ingènua an ella que,—Déu del Cel!—sabia totes les històries llibertines d'en Robert i dels altres. Ella ingènua! Covarda de mí!—criava.

I l'haguessin pogut veure més tart. Presa d'extranya excitació, revolcant-se damunt son llit guarnit i amb els llavis sempre despleats pel clam del nom que ella adorava. I sa cara, tant divina, se tornava la més horrible faç que veure's puga.

Després quan laça i cansada esguardà amb sos ulls enrogits, el munt diforme de les robes de son llit esgabellades, semblava que oís una veu irònica que estrefent la de son estimat repetís: «Berta, noia ingènua».

...i altre vegada les llàgrimes humitejaren sos ulls de verge enamorada!

J. VILAR.

L'onze de Setembre d'enguany

Després que han transcorregut tants dies durant els que tota la premsa se'n ha ocupat, no'n resta ja rès a dir sobre l'importància que revestiren aquest any els actes que's cel·lebraren en commemoració de la trista data del onze de Setembre.

Sols ens caldria manifestar la nostra assistència en l'homenatge anyal que's rendeix an En Rafel Casanova, si no tinguéssim... fins el darrer d'alçar desde aquestes columnes la nostra més ferma protesta pels atropells que van multiplicant-se tots els anys, de que son víctimes els manifestants. Aquell dia la policia alardeja heròicament amb jovenalla indefensa repartint bastonades i pallisses a tort i a dret i sense solta ni volta.

Anomenariem incorrecte i cafre a la conducta dels policies en aquell dia, si no haguéssim d'anomenarla indigna, ja que no sols en el darrer onze de Setembre demostraren *ofendre's* dels visques dels manifestants, sinó que en més de tres ocasions feren us de provocacions canallesques per a exaltar els ànims dels catalanistes i poguer rabejar-se després en les pallisses que'ls venjen.

A més dels tant barbrement apallissats foren víctimes enguany d'aquestos desmans, els joves Latorre, Fernandez i Blanch, que estigueren prop de set dies empresonats sense cap justificació i al cap d'ells se'ls donà la llibertat *provisional*.

El delictes d'aquests empresonats foren l'amor franc a Catalunya, l'entusiasme patriòtic; l'estimar massa a un troç de l'Espanya per la qual son acusats.

Sols manca felicitar al senyor Suarez Inclán per lo bè que va cumplir en aquest assumpte, entregant a la jurisdicció militar lo que éll deia que era un senzill desfogament de la joventut.

I consti que aquests esdeveniments han despertat més fàstic i rabia que no pau i germanor.



SRTA. AMADA CATTELAÏN

Reina de la Festa dels esplèndits Jocs Florals del Poble Nou celebrats recentment.

Fior Natural als Jocs Florals del Poble Nou

LA PLANA ENCESA

En la gran pau d'aquest camp estival,
sota del sol rutilant que hi fulgura,
vibra de llum la visió solemniat
de l'abundància més bella i més pura.

Tal meravella d'ubèrrima flor
és paradís tot obert al migdia;
gracies perfectes vestides de l'or
sempre formós i poixant d'armonia.

Damunt les ròsses espigues del blat
com una vesta lluenta i daurada
s'extén enllà ajassant-se pel prat
la gran crinera de foc arbolada

Corcer olímpic sortit del profund
que extranyament l'oretjol s'el enmena,
i que a son pas, tot ho abraça i confón,
tot ho encanta i prolífic llumena.

Sant esperit, oh, estiu resplendent
que adorm la plana en tan bella dormida.
En ton petó benaurat i potent
hi ha la sublim eclosió de la vida.

Tota la terra rendida a l'amor
d'una carícia tan forta i gloriosa
sent la gran sed de placenta frescor

que la retorni fruitanta i verdosa.

Arbres i tijes, canyars desmaiats,
primeres fulles qui cauen disperses,
son impregnades de suaus claretats
que generosès les fan més adverses.

Tant l'etzevara de prop del camí
com la masia soliu i runosa,
són del paisatge una taca sens fi
que'l mateix sol fa tornar-la confosa.

Ni les cimalles dels bons atmetllers
que de la planta són fita esquisida,
tenen el ritme d'aucells joganers
ni la fragància de mirres ungida.

Tot resta inmovil, laçat o adormit.
Tarda de foc que la terra clivella.
En el prodigi del cel infinit
sols hi hà del sol l'eternel meravella.

Mes, si la joia de veure l'espai
tan lluminat de fulgors calcinantes
i la planícia d'ubèrrim desmai
tota besada amb calitjes pesantes,
no es prou intença ni causa emoció
per la somniada quimera sospesa,

hi hà, tot de sobte, la bella visió
d'una beutat, perfumada i encesa.

Surt d'entre comes, camina endavant,
va pel camí tota esbelta i formosa;
jove deesa de cor palpitant
que'l foc d'amor la manté delitosa.

D'enmig dels blats sobressurt fermement,
amb la mirada d'anhels torturada;
la cabellera desfeta, opulent,
i també ròssa, de foc inflamada.

Venus pagana, roixada de llum
sobre la plana d'augusta presència,
oh, voluptuosa visió, quin perfum
és de la terra l'extranya fulgència.

Tot és de foc. Camps de blat; mars de so
tal brillantor de puríssima flama
és l'alenada d'auguri i conçol
que prepotenta la Génesi inflama.

I sobre tot, la presència de l'or
d'aquesta dòna tan rossa i brunyida;
flama de sol, d'abundància i vigor
en quina entranya hi batega la vida...!

J. VIVES i BORRELL.



Biblioteques populars... biblioteques populars! Tot es preocupar-se (això es un dir) de les biblioteques populars. ¡No sé perquè s'hi amoinen! Si a Barcelona en plena Rambla pot ésser n'hi ha vint! I, al aire lliure.

No ho voleu creurer? Aneu-ho a veurer. Si, senyor, si, ho dic i ho *redic*, vint biblioteques al aire lliure i que no'ls destorba pas als llegidors el soroll dels tramvies, cotxes, carros, camàlies i altres vehicles.

Rialletes incrèdules an aquesta hora? Es a dir que no ho creieu? Doncs, si, senyor, biblioteques populars al aire lliure; biblioteques populars en forma de kiosks de perjòdies.

—Ah!

—Que vol dir ¡ah!?! Ja ho sabieu ¿oi? Doncs perquè'm feieu esgargamellar?

I que com a pintoresques ho son, no per elles en sí, sinó pels concurrents. La més santa fraternitat regna entre ells. Un periòdic, per exemple, crida l'atenció dels més, doncs al menys el llegeixen cinc a la vegada; veigis la distribució: el periòdic està penjat al caire del *todo* o en una barreta com uns calsetets sortits de la bugada; tres llegidors a la part de davant; dos a la del darrera i un que ha ficat el cap entre fulla i fulla que no sembla sinó que'l tinga dins d'una paperina, i tots en santa pau i amistat van engolint sense barrallar-se, ratlles i ratlles de lletra impresa.

Un altre sistema; es tracta d'un periòdic que té vint o trenta planes i està penjat verticalment agafat amb pinses de fusta, doncs el corresponent llegidor el fulleja mirant pel cantó com si lleigís per l'eseletxa d'una porta.

El llegidor *dilettanti*, el de la bona voluntat i afició a proba de bomba. El periòdic està estès complertament i sense tallar; això significa que unes planes venen al dret i altres cap per a avall i heusaquí com el llegidor al venir-ne una d'aquestes té de posar el cap en direcció als peus amb forma de clau de ganxo, per a situar-se en la direcció de les lletres. Jo no sé com aquest home després de llegir, per exemple, un discurs d'en Lerroix cap per avall no té de demanar al llegidor vehí que li ajudi a posar-se el cap en posició normal. M'extranya molt, molt, com entre la posició i el discurs no s'hi queda per tota la vida amb el cap tombat.

I amb aquestes el pobre venedor—Job pacient—veient com tota aquella colia de galifardeus s'atipen de lectura sens deixar-li un cèntim de benefici i mercès encare si no n'hi passa una cresspa, com vaig veurer una vegada.

Un llegidor aficionat al *Progreso* i a no comprar-lo, després de llegir no sé que què diari portava es girà indignat al llegidor vehí, que era aficionat a *El Correo Catalán*, i a no comprar-lo

també, i li diu:—Sembla mentida que després d'això encare gosin les sotanes a correr pels carrers! L'altre que no savia de que anava, però que com a llegidor del *Correo* no compartia les idees del seu company de biblioteca, al sentir tractar aixís als que vesteixen habits li va dir quelcom que no recordo bé, però que estic segur que no es per a ésser transcrit aquí sense escandalitzar als llegidors morigerats. Sentir l'altre la contesta i dir-ne un rengle que puc assegurar que encare escandalitzarien més als morigerats llegidors i fins als no morigerats, va ésser tot hu i sense previa declaració d'hostilitats, va comensar un repartiment de mastegots que l'empedrat en treia foc. En lo més calent del combat van anar a parar sobre l'estat neutral més pròxim o siga el kiosk *en persona*, uns quants dels cops destinats al contrincant respectiu i feren bocins els vidres de l'establiment (1) amb les consegüents protestes del neutral perjudicat, que per altre part no va poder aconseguir la més petita indemnació perquè els contrincants van sortir corrents per a continuar les hostilitats en un altre sector. (No hi puc fer més se m'ha encomanat la tècnica dels crítiques militars.)

Are, i deixant apart aquest petit incident que no s'acostuma a produir mai, diguin-me vostès si contant amb aquestes biblioteques tan populars se'n han de fer d'altres en llocs tancats on se respira un aire viciat i on no hi aniria ningú.

Els que haurien de demanar que tanquessin les que acabo de descriure son les empreses periodístiques, perquè amb l'afició que hi ha a llegir de franc (encare que s'ia amb el cap per avall) no es petita la venda que perden amb l'exposició del paperam.

I, després, que hi ha molta cosa que no s'hi perdria res que no la llegís ningú!

BARCINONENSIS.

(1) Allò de les *salpicaduras* d'en Maura.

Clam de pecador

Que es llarga aqueixa nit!. Mon Deu que tarda l'aubada albina amb sos manats de llum!.

Ni's veu la més minúscula vesllum...
es tot una negror... quina basarda...

Que son aqueixes veus que ronquen fondes com sorgint de les viscères dels monts?..
i aquells monstres alats d'encesos tons que van pintant al lluny tant fers ses ondes?...

Deu meu, Deu meu el temporal ja torna!
Mira'm ferit pe'ls verms de la llangó,
Blaveja, si, eix Cel i amb l'or exorna,

mon ànima te clam esma-perduda.
No'm neguis, no, la nivea Ablució
que'l cor infirm guareix i tot trasmuda.

Mossèn PERE VERDAGUER.

Echegaray

El dia 14 del corrent Espanya perdé un dels seus homes més eminents, don Josep Echegaray Eizaguirre. Ben poc podem dir nosaltres d'ell després d'haver estat objecte durant aquestos dies de tots els comentaris de revistes i diaris espanyols i estrangers que li han dedicat planes senceres. Més es quasi una obligació nostra registrar en aquestes columnes una data tant trista i memorable com es la mort de tan ilustre home.

Varies son les personalitats que'ns mostra l'Echegaray durant sa gloriosa vida, i a fè que en totes descolla com un primer. Es en les ciencias on ha cobrat una fama més reconeguda i llegitima, i les obres científiques que ha deixat ne son una palesa mostra: «La Teoría de determinantes», «Introducción a la teoría matemática de la luz», «La termodinámica» i «Física matemática», llibres de fama mundial que han estat traduïts a tois els idiomes.

Grat recort ha deixat com a governant, però allí on l'Echegaray ha conseguit una popularitat més perceptible ha estat en el teatre. El seu gènere en aquesta materia ha entusiasmat a tots els públics durant trenta anys, i encara actualment van desfilitant amb èxit pels escenaris una pila de les seves obres com les famoses «El Gran Galeoto», «En el seno de la muerte», «O locura o santidad», etc. El seu teatre marca una important època del teatre castellà, no per la naturalesa ni estil de l'obra, que té ben pocs adeptes dins de la crítica actual, sinó perquè sapigué conquerir-se la devoció de tota una generació que arrebatava amb les seves obres.

Fou ell qui traduí amb tota cura al castellà «Maria Rosa» i «Terra Baixa» del mestre Guimerà, rendint així un tribut d'admiració al nostre teatre.

La cerimonia de son enterrament contitui una manifestació de dol nacional. Li foren concedits els honors de capità general, amb manament en plassa, i son cadavre serà exhumat en el panteó d'homes il·lustres.

D. E. P.

SOSPITES

Quan viu en nostre cor l'imatge d'una aimia amada follament d'una passió infinita, rès hi ha al mon tan crudel com la més lleu sospita venint a encendre el foc de nostra gelosia.

Oh! aquell amor pregón que'l viure ens embellia i ens feia veure el mon com un plaer sens fita!... Are ja, el dubte, el goig que ans sentíem, limita i en nostre cor hi ha un dol que abans no coneixia...

I, tot quant era joia i plers, es desconçol... I sentim odi i por, i més que rès, el dol de perdre'l nostre amor, que es tota nostra vida...

Mes, al pensà en sa faç, sos ulls, sos cabells d'or, mor l'odi i vé l'amor, de nou, al nostre cor i encar resèm son nom, d'una dolçò exquisida.

SALVADOR SOCIÀS i FORNELL.

JOCS FLORALS

RESSENYES

ELS DE SARRIÀ (LLOR I PALMA)

El diumenge 3 del corrent es celebrà l'acte del repartiment de premis dels Jocs Florals «Llor i Palma» de Sarrià (Barcelona) que venen celebrant-se de des de fa vuit anys.

Comensà la festa el celebrat actor Ferràn Forga qui llegí magistralment el discurs del president del Jurat Emili Graells Castells, essent molt aplaudit. Totseguit el secretari Miquel Alamany Vilà després de llegir la memoria de consuetut obrí el plec que contenia el nom del guanyador de la Flor Natural que resultà esser en Miquel Saperas Auví per sa poesia «La Fontanella» el qual proclamà Regina de la Festa a la seva simpàtica germana Elisa, qui passà a ocupar son lloc als acorts del quintet de l'agrupació.

Els premis de patria i fé foren otorgats als germans Lluís i Reverent Antoni Alamany respectivament, essent otorgats els demés a Na Maria Teresa Bertràn, Miquel Enric, Francesc Ribera i Font, Salvador Borrut i Soler, Josep Rius, de Vic, Vicens Andrés Llobet, Francesc Pujol, Josep M. Alamany, Carles Bassegoda, Francesc Faura, Joan Oller Santaló i Pascual Prats.

El vocal del jurat don Martí Plà Blachs, tingué galanes frases d'agraïment envers tothom que foren premiades amb fort picament de mans i fini la festa el Reverent Llorens Casadevall qui ocupà la presidència d'honor, invitant a tots els joves poetes a que seguïssin per eix camí que Deu els ha destinat, rublerts de fé, patria i amor.

Després d'un esplèndid «lunc» es ballaren sardanes per tot l'element jove que fou de veres nombrós i escullit.

A.

* * *

ELS DEL POBLE NOU (LA ALIANZA)

El passat diumenge dia 10 davant d'un públic nombrosíssim i distingit entre el que hi abundaven belles i simpàtiques senyoretetes, tingueren lloc els Jocs Florals en l'esplèndida sala de la societat organitzadora «La Alianza», sots la presidència del tinent alcalde Martí Ventosa. Jurat i demés representacions.

Comensà la festa amb el discurs del mantenedor, el celebrat poeta Joan M. Guasch, que parlà molt bellament del idioma català i'l seu conreu literari.

Després de forts aplaudiments s'alçà el secretari Roderic Heras que llegí la Memoria crítica de la festa. Tot seguit obrí la plica corresponent a la poesia premiada amb la flor natural que com ja saben els nostres lectors per haver-ho publicat en el darrer número, la guanyà el nostre bon amic i col·laborador En J. Vives i Borrell amb la seva notable composició *La plana encesa* que insertem en altre lloc del present número. En Vives proclamà Reina de la festa a la encantadora senyoreta Amada Chatelain, que pujà al silló reial voltada d'una primorosa Cort d'amor formada de les gentils senyoretetes Gaudalupe Agut, Gertrudis Serra, Roseta Lull, Rafela Andreu, Mercè Tormo i Ramona Domenech.

Amb la lectura de sa bella poesia obtingué En

Vives i Borrell molt forts i merescuts aplaudiments.

Obtingué dos accèssits a la flor natural el nostre amic i col·laborador Enric Cubas Oliver amb dos hermoses poesies que encare que no poguerem fruirles al acte de la festa per no haver-se presentat l'autor a recullir el premi, havem tingut el gust d'escoltar-les de boca d'ell que tingué la deferència de recitar-nos-les i podem assegurar que son una preuable mostra de la seva versificació impecable.

L'englantina l'obtingué mossèn Antón Navarro amb una vibrant poesia titulada *La fada de Camposar*.

En Marià Manén i Cisa obtingué la viola i'l primer accèssit a la mateixa.

Foren mereixedors dels demés premis, extraordinaris, els senyors Noguera, Querol, Carner, Tintoré, Focs i Vidal, Sans i Fargas, Iglesias Guizard, S. Llanas, J. Gomis i Llambies, Navarro, Botei, Casals, Coll i Rodergas.

En Josep Espina digué el discurs de gracies que fou coronat amb aplaudiments estussiasques i'l públic sortí del local ben satisfets de tant gaia festa tot fen alabances de la bona organització i esplendidesa que la societat «La Alianza» sab donar en els seus actes.

**

ELS DE SANT MARTÍ

El Certamen Literari celebrat diumenge passat al Casal Nacionalista Martinenc, quin acte, organitzat per la joventut *Els Nets dels Almogavers*, revestí una verdadera solemnitat,

Amb la poesia «Vibracions» guanyà la Flor Natural el poeta Josep Pons i Tió, nomenant Reina de la Festa a la senyora donya Jcsepa Mercader i Estruc, acompanyada també de sis gentils dames d'honor

Altres valiosos premis, foren concedits als senyors Miquel Ferrà, Salom i Morera, Enric Ainé, Martí Marull, Aregall Masip, Morlius d'Andreu, Baucells Prat, Manel Rocamora, Vilà i Dalmau, Julià Estrada, Riera i Bertrán i Vicents Andrés, i es de suposar, amb aitals acreditades firmes, les llurs composicions foren molt importants i celebrades.

Actuà de mantenedor, el notable novelista en Prudenci Bertrana, qui feu un valent discurs glosant el resorgiment de les lletres patries, i resumí en Vives i Borrell, individu del Jurat, amb sentit parlament amb el qual exalçà els bons sentiment que suposa en qui's demostra fervorós entussiasista de les festes de la gaia ciencia.

**

DE GIRONA

CARTELL

Premis ordinaris

I. Flor Natural. Premi d'honor i cortesia. A la millor poesia que vingui a concurs. El guanyador deurà observar lo de consuetut en aquestes festes.

II. Premi del Consistori. 100 pessetes. A la millor prosa, tema lliure

Premis extraordinaris

III. Premi del Il.lm. Sr. Dr. D. Francisco de P. Mas i Oliver, Bisbe de la Diócesi. Objecte d'Art *Ai treball que millor expliqui el caràcter cristià que mantingué amb tant d'heroisme als gironins, durant els setges de 1808-1809.*

IV. Premi del Excm. Ajuntament. 50 pessetes. Tema lliure.

V. Premi de la Excm. Diputació. 100 pessetes. Tema lliure.

VI. Premi del Molt Il.ltre. Sr. Dr. D. Agustí Vilà. Vicari General. Objecte d'Art. A la millor composició poètica que canti l'obra del actual Portifex Benet XV en favor de la pau.

VII. Premi de D. Agustí Riera i Pau. President de la Diputació. 50 pessetes. Poesia patriòtica.

VIII. Premi de D. Joan Vallès i Pujals. Senador del Regne. Un objecte d'Art. Tema lliure.

IX. Premi de D. Frederic Rahola. Senador del Regne. 50 pessetes. Al millor sonet de tema lliure.

X. Premi del Sr. Comte de Figols. Senador del Regne. 20 pessetes. Tema lliure.

XI. Premi del Sr. Marqués de Camps. Diputat a Corts. Objecte d'Art. A la millor poesia en llengua catalana.

XII. Premi de D. Lluís Ballbé de Gallart. Diputat a Corts. 100 pessetes. A la millor poesia en elogi de la Costa Brava.

XIII. Premi del Centre Catalanista de Girona. 50 pessetes. Poesia patriòtica.

XIV. Premi de la «Joventut Catòlica Regionalista». Una dobleta d'or. A la millor poesia sobre el tema *Déu i Patria*.

XV. Premi d'«Athenea». Objecte d'Art. Tema lliure.

XVI. Premi de la «Atracció de Forasters». 150 pessetes. A la millor monografia de Girona i caps de parit.

XVII. Premi de D. Bonaventura Sabater. Diputat provincial. 50 pessetes. A una poesia endreçada a Catalunya.

XVIII. Premi de D. Francisco Monsalvatje. Il·lustre cronista del comtat de Besalú. 50 pessetes. A la millor monografia històrica d'un castell situat en l'esmentat comtat.

XIX. Premi de D. Josep Dalmàu i Carles. Ex-president del Consistori i Director de les Escoles de Girona. Objecte d'Art. Tema lliure.

XX. Premi de D. Santiago Masó i Valentí. Advocat i Regidor de la Ciutat. Objecte d'Art. Tema lliure.

XXI. Premi de D. Joaquim Pla. Objecte d'Art. Tema lliure.

XXII. Premi del Dr. D. Rafel Forn. Catequètic de la Universitat de Madrid. Un quadre al oli (original del ofertor). Tema lliure.

XXIII. Premi del Dr. D. Molest Furest. Un objecte d'Art. Tema lliure.

XXIV. Premi de D. Fidel Aguilar. Una estatueta (original del ofertor). Poesia. Tema lliure.

XXV. Premi de D. Joan Bta. Coromina. Una obra d'Art (original del ofertor). Tema lliure.

ADVERTIMENTS

No's concediran accèssits.

La Societat «Atracció de Forasters» es reserva el dret de propietat de la monografia.

Les composicions deurán enviar-se, amb la forma de costum, a nom den Francesc Ribas i Crehuet, Secretari dels Jocs Florals, Rambla de la Llibertat, Girona, per tot el dia 15 del vinent mes d'octubre.

El Veredict del Jurat se farà públic 8 dies ans de la festa, la qual tindrà lloc al «Teatre Principal» el dia de Tots Sants a les 3 de la tarda.

Formen el Jurat qualificador:

D. Jaume Bofill i Matas, President.—Mossèn Lluís G. Pla, Pbre., D. Josep Leonart, D. Laureà Dalmau, D. Miquel Roger i Crosa i D. Josep Masó i Ventós, Vocals.—D. Francesc Ribas i Crehuet, Secretari.

Ciutat de Girona, 19 d'agost del any de Gracia MCMXVI.

El Consistori dels Jocs Florals: Lluís de Llobet i de Pastors, President.—Salvador Riera i Pau, Pbre., Jaume Brunet, Bonaventura Carreras, Vocals.—Francesc Ribas i Crehuet, Secretari.

Festa Major de 1916

A l'hora de tancar aquest número sols tenim notícia dels següents festejts:

En el Centre Catalanista. - Representació per la companyia Santacana de *La bona gent i Tot cor!* el dia 29 a la nit. El dia 30, grans balls de societat pel matí, tarda i nit. El dia 1, representació de *Maruca i Cavalleria Rusticana* a la tarda i ball de societat a la nit. Els balls seràn executats per l'orquestra de Barcelona «Unió Artística».

Envelat de la Plassa de la Vila. - Grans balls amb orquestra i representació en la vetlla del primer dia de *Sybill* i *La Famosa*.

Ademés s'alçaràn dos envelats més, un a la Rambla Mossèn Cinto i l'altre al Puntasco, en els que s'hi faràn lluits balls amb orquestra.

També es celebraran curses de bicicletes, d'obstacles i de cintes.

Això es tot quant se sab fins la present hora, i ara desitjem unes ben felices festes a tots els molirreienens.



AVIS

Amb el present número publiquem el butlletí per a fallar el **Concurs Literari** obert en les nostres columnes.

Preguem a tots els subscriptors i llegidors se servescan omplir-lo i remetre-lo en la forma que indicavem en el número anterior. Agraïrem que no deixin d'anotar-hi el número amb que anava senyalat cada treball a fi de facilitar-nos la tasca del recompte de vots.

Especialment agraïrem a nostres llegidors que no deixin de donar-nos la seva opinió, puix si bé hem de confessar que el resultat del Concurs no'ns ha deixat gens satisfets en quan al nombre de treballs rebuts, quan tant podiem esperar de la afició al conreu de la nostra

literatura, esperem que resulti un èxit per la quantitat de votants que fassi patent que es nombrós l'estol dels aimants de les lletres catalanes.



Hem rebut un interessant follet que acaba de publicar la Direcció de l'Escola de Directors d'Indústries Químiques, en el que's fa ressaltar la necessitat de preparar personal apte que domini la teoria científica i la pràctica de la fabricació, fent possible l'implantació i desenrotlló de noves indústries químiques i l'engrandiment de les existents.

Convençudes de l'alta trascendencia d'aquets estudis, gran nombre de corporacions, industrials i comerciants, s'han ofert a sufragar les matricules dels quatre cursos de la carrera a alguns alumnes que la començaren l'any passat (primer de sa fundació).

Les ensenyances d'aquesta escola es distribueixen en quatre cursos; tres de preparació general i un d'especialització d'alguna indústria química determinada.

Ademés de les hores empleades en les assignatures corresponents a cada curs, els alumnes passen un mínimum diari de quatre i sis hores de pràctiques de laboratori.

Per a ingressar en aquesta Escola es indispensable haver complert 17 anys i posseir una base de cultura suficient per a la comprensió de les matèries objecte d'aquests estudis.

L'import de la matrícula es de 350 pessetes el primer curs i de 400 els següents.

La matrícula es oberta a l'Escola (Urgell, 187, Barcelona) des de el 15 al 30 de Setembre.



J. VIVES I BORRELL

SILUETES RUSTICANES

Narracions

LLIBRERIES:

Verdaguer, Rambla del Centre, 5.
Perelló i Vergés, Pelai, 20.

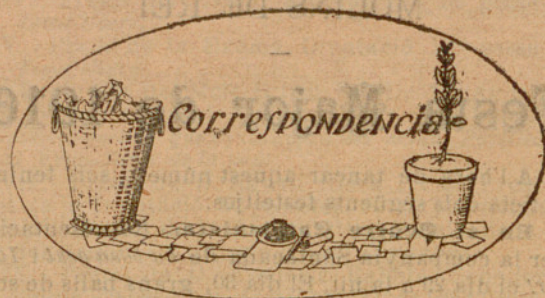


Dintre de poc veurà la llum una acurada traducció catalana dels famosos *Cantares gallegos* de na Rosalía de Castro, deguda al nostre apreciat col·laborador en Joan Martí i Trenchs

El profund estudi que aquest escriptor ha fet de totes les obres d'aquesta gran poetisa i l'amor que sempre ha dut al carinyós dialecte espanyol, son una garantia de l'escrupulositat i gentilesa

de la traducció. D'això pot oferir-ne una mostra, la bonica poesia de na Rosalía de Castro que fa poc temps publicà FESTA en ses columnes, deguda la traducció an En Martí i Trenchs.

Augurèrem an aquest, un felix èxit.



J. Rovira. No va.—*Rimador Gentil.* Rimador estafa, deu voler dir. No'ns fassi tant badocs, per Deu! Dels seus tres versos n'hi ha un de l'Apel's Mestres, un de mossèn Cinto i un... que segurament es de vostè perquè es molt dolent. No hi podem fer hi més: Quant veiem un pseudònim ja'ns posèm a tremolar.—*Tresina Sala.* Dels seus versos en guardem dos en cartera en els que hi hem fet algunes correccions. Faria molt mal fet en desmaiar. Prò li falta molt estudi.—*Un Patufista.* Si senyor, sí; pot enviar que li publicarem mentres sigui prou digne.—*R. Lopez.* No'l podem servir. A veïam les proses que diu.—*Miquel Saperas Auri.* El felicitem una vegada més pel seu triomf. Sentim molt no poder-li publicar per l'extensió que té. En quant a «Marxa Nupcial», la veritat: Un colp tornada a repassar i havent vist els seus progressos d'un quant temps en aquesta part, havem decidit no publicar la, car te uns quants defectes de sintaxis, efecte de massa facilitat de versificació. Guardem en cartera la seva última «Plany de poeta».—*Miquel Alemany Vilà.* En cartera «Hores tardanes».—*Joan Capdevila i Rovira.* Sabem que un amic, per cert molt groixut, va enterar-lo, o mal enterar-lo, de que a casa nostre teniem la costum d'acceptar sols un treball quant se'ns n'enviaven dos o tres a la vegada. Aquesta costum sols la reservem per quant entre'ls dos o tres sols n'hi ha un de bò. Si fos com diu aquell panxa contenta, li hauriem acceptat la prosa abans que'l vers, dones hé prou que'n tenim massa stock d'aquest gènere.—*J. B. R. Vearà,* jove; si's vol declarar a la *Rosita* escriguilli una carta i no'ns apuri a nosaltres fent-nos servir d'intermediaris. Aviat FESTA semblaria el *desahogo* dels enamorats. Fins aquí un segell li costarà 10 cèntims i no se'n enterarà tanta gent.—*Rafel Barrera.* No va.—*Josep Fernandez Puig.* No senyor, no; aquell Josep Fernandez a qui rebutjavem uns versos en el número passat es un desconegut per nosaltres que no té res que veurer amb vostè a qui coneixem de sobres, nosaltres i la major part dels catalans, que han deplorat l'incident que amb dos companys més, ha sofert pel seu noble i enardit patriotisme. En aquesta mateixa secció desfem, doncs, l'erro que pot ocasionar aquesta coincidència dels noms.—*A. Bachs Gabriel.* En les seves poesies hi trobem estrofes molt boniques que es llastima que estiguin al costat d'altres que son rípioses o forçades. Estudiï hé's seus versos després de fets i veurà com vostè mateix tatarà moltes coses.—*S. Llonch.* No va.—*Joan Ricart.* La bella poesia a que vostè's refereix es del nostre bon amic Baldomdr Parramón, quin títol es «La Riçada» i que fou publicada en el número 48 de FESTA. Se'n endugué el premi de l'Excma Diputació en els Jocs Florals de Sans de 1915.—*Joaquim Borràs.* Son uns versos que no diuen res.—*R. Martí i Capdevila.* Es la regla que tinguin catorze versos endecasibals, i encara hi han certes restriccions en les consonàncies. Prò de tot això tothom se'n pren lo que'n vol.—*Miquel Duràn.* No va.—Queden lletres per a contestar.

S'ha posat a la venda la comedia en dos actes, de **F. Freixas i M. Gras Vila**

LA VICTORIA DE L'INVERN

estrenada amb veritable èxit en el *Círcol de Sans*. Per ésser una obra de fàcil execució la recomanem a les companyies i aficionats, segurs de l'èxit.

Preu: UNA PESSETA

Llocs de venda: En la nostre administració de Barcelona, Rosselló, 248, 3.^{er}, 2.^a; en la llibreria Bonavía i Duràn, Boqueria, 20; i en la Administració de *El Teatre Català*, Boters, 16, 1.^{er}

Als nostres subscriptors els farem un 20 per 100 de descompte.

Al entrar aquest número en màquina rebem la notícia de la mort de el culte escriptor en Teodor Baró.

Ha sobressortit sempre en tots els gèneres de que s'ha ocupat durant sa llarga vida, com son el periodisme, el teatre, la novela, l'Historia, etc.

Prenem grossa part en el sentiment que ha causat per tot, tant trista nova.

El xirin Callol remedi de las Débiles

Ha entrat a formar part de nostra redacció l'intel·ligent jove En Victor Mora Alsinella.

Camiseria SANS

BOQUERIA, 32.-BARCELONA

Especialitat en camises a mida

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Molins de Rei Ptes. 0'25 mes.
 Provincies » 0'75 trimestre.
 Extranger » 1'25 »

Redacció a Barcelona: Rosselló, núm. 248, 3.^{er}, 2.^a

Redacció i Administració: Alfons I d'Aragó, núm. 39

Imp., Alfons I d'Aragó, n.º 39.—MOLINS DE REI